

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **V. Š.**
bytem X
zastoupený JUDr. Antonínem Janákem, advokátem
sídlem T. G. Masaryka 142, Příbram

proti

žalovaná: **generální ředitelka Generálního finančního ředitelství**
sídlem Lazarská 7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 1. 2020, č. j. 6671/20/7400-11196-100493,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Průběh řízení před služebními orgány

1. Žalobce byl rozhodnutím ředitele Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 28. 11. 2016 jmenován na služební místo „*představeného – 211697 odborný rada / vedoucí Oddělení vyměřovacího III, Odboru vyměřovacího, Sekce Územní pracoviště v Příbrami Finančního úřadu pro Středočeský kraj*“, a to na dobu neurčitou.
2. Dne 4. 9. 2019 proběhlo jednání za přítomnosti žalobce, ředitele Územního pracoviště v P. a ředitele tamního odboru vyměřovacího. Při něm byl žalobce informován, že jeho služební místo č. X s 12. platovou třídou bude s ohledem na připravované změny v systematizaci zrušeno, a bylo mu navrženo nové zařazení na systematizované služební místo č. X s 11. platovou třídou v Oddělení registračním, Územní pracoviště v P..
3. Žalobce se k tomuto návrhu vyjádřil dne 24. 9. 2019 tak, že jej nemůže akceptovat. Navrhované služební místo dle něj není volné, neboť jde o zástup za mateřskou dovolenou. Dále uvedl, že dne 4. 9. 2019 nešlo o žádné jednání, v kanceláři byl pouze 10 minut a šlo o předem připravený pokus o podvod vůči jeho osobě.
4. Dne 18. 11. 2019 přijala vláda České republiky usnesení č. 811 k návrhu systematizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. ledna 2020, kterým schválila systematizaci služebních a pracovních míst podle § 17 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“).
5. Dne 21. 11. 2019 byl žalobce rozhodnutím ředitele Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 21. 11. 2019, č. j. 90248/19/7421-20290-209052, podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě odvolán ze služebního místa „*představeného – X odborný rada / vedoucí Oddělení vyměřovacího III, Odboru vyměřovacího, Sekce Územní pracoviště v P. Finančního úřadu pro Středočeský kraj*“. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že žalobce byl na toto služební místo jmenován na základě rozhodnutí ředitele Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 28. 11. 2016, a to na dobu neurčitou. V návaznosti na výše uvedené usnesení vlády byl vydán služební předpis, kterým bylo vymezeno, že v důsledku změny systematizace se ke dni 31. 12. 2019 ruší uvedené služební místo představeného, na které byl žalobce jmenován. Proto ředitel Finančního úřadu pro Středočeský kraj podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě žalobce z tohoto služebního místa odvolal.
6. Následně ředitel Finančního úřadu pro Středočeský kraj rozhodnutím ze dne 9. 12. 2019, č. j. 102897/19/7421-20290-209052, rozhodl podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě o převedení žalobce na jiné služební místo (dále jen „rozhodnutí o převedení“) s účinností ode dne 1. 1. 2020. Převedl jej na služební místo „*X odborný rada s výkonem služby v Oddělení registračním, Sekce Územní pracoviště v P. Finančního úřadu pro Středočeský kraj*“, a to na dobu určitou po dobu čerpání mateřské a rodičovské dovolené paní Ing. Venduly Petříkové, nejdéle do 30. 8. 2022.
7. V odůvodnění ředitel Finančního úřadu pro Středočeský kraj uvedl, že se jednak zabýval naplněním zákonného důvodu podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě, ale také

otázkou, zda je toto služební místo pro žalobce vhodné. K otázce vhodnosti uvedl, že žalobce je zdravotně způsobilý k výkonu činnosti na tomto služebním místě, zařazení odpovídá jeho dosaženému vzdělání a kvalifikaci. Dále uvedl, že přihlédl k charakteristice vykonávané činnosti na novém místě, k odbornosti žalobce, dosavadním zkušenostem a praktickým dovednostem v oblasti správy daní, včetně obsluhy vnitřních informačních systémů (zejména ADIS). Žalobce zařadil do 11. platové třídy, 12. platového stupně, určil mu příslušný platový tarif, osobní příplatek, příplatek za vedení a zvláštní příplatek. V rozhodnutí je výslovně uvedeno, že doba trvání služebního poměru na dobu neurčitou není zařazením na jiné služební místo dotčena.

8. Dne 11. 12. 2019 proběhlo další jednání mezi stejnými osobami jako dne 4. 9. 2019, při němž žalobce převzal výše uvedená rozhodnutí. Bylo mu sděleno, že v působnosti daného služebního úřadu není jiné vhodné služební místo, na něž by mohl být převeden, k čemuž byl předložen seznam volných služebních míst. Žalobce uvedl, že s převedením nesouhlasí, neboť nejde o volné služební místo.
9. Proti rozhodnutí o převedení žalobce podal dne 22. 12. 2019 odvolání. V něm uvedl, že k vydání tohoto rozhodnutí nebyly splněny zákonné podmínky, neboť uvedené služební místo není volné v souladu se zákonem o státní službě a metodickým pokynem náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016 (dále jen „metodický pokyn č. 1/2016“). Navrhl, aby bylo rozhodnutí o jeho převedení na toto služební místo zrušeno.
10. Dne 31. 12. 2019 žalobce sdělil, že na služební místo č. X nenastoupí, neboť nebylo postupováno v souladu se zákonem o státní službě a metodickým pokynem č. 1/2016. Pokud bude nalezeno vhodné služební místo, nastoupí k výkonu služby.
11. Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím ze dne 30. 1. 2020 (dále „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce proti rozhodnutí o převedení zamítla a rozhodnutí o převedení potvrdila. Konstatovala, že metodický pokyn č. 1/2016 byl nahrazen metodickým pokynem náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 27. 11. 2019 č. 2/2019 (dále jen „metodický pokyn č. 2/2019“). Žalovaná zopakovala okolnosti uvedené v rozhodnutí o převedení a dále uvedla, že žalobce uplatnil jedinou odvolací námitku, tj. že nové místo není volné, neboť se jedná o služební místo státní zaměstnankyně zařazené mimo výkon služby z důvodu mateřské nebo rodičovské dovolené. Přestože se skutečně jedná o místo státní zaměstnankyně aktuálně se nacházející na rodičovské dovolené a zařazení žalobce na toto místo je tedy možné jen na dobu určitou, která uplyne nejpozději 30. 8. 2022, přesto dle žalované nové služební místo splňuje kritérium vhodnosti. Časové omezení možnosti zařazení na takové systematizované místo nemá žádný vliv na skutečnost, že na tomto místě bude žalobce i nadále vykonávat službu ve služebním poměru na dobu neurčitou. Také poukázala na to, že žalobce v roce 2021 dovrší věk 70 let a jeho služební poměr tak ze zákona skončí dne 31. prosince 2021 [§ 74 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě], tj. s vysokou pravděpodobností dříve, než bude toto místo obsazeno po návratu státní zaměstnankyně z mateřské, resp. rodičovské dovolené. Žalovaná uvedla, že z hlediska vhodnosti zvážila nejen subjektivní pohled žalobce, nýbrž přihlédla i k zájmu služebního úřadu na řádném výkonu působnosti služebního úřadu a na řádném plnění jeho úkolů. Pro žalobcovo převedení je tedy dán zákonný důvod a jeví se pro něj jako vhodné, ale současně je v zájmu řádného plnění působnosti a úkolů služebního úřadu, aby žalobce

vykonával službu na daném služebním místě.

Shrnutí žaloby a dalších podání

12. Žalobce v žalobě namítl, že je napadené rozhodnutí žalované nezákonné, řízení bylo zatíženo vadami a napadené rozhodnutí je pro nedostatky v odůvodnění nepřezkoumatelné.
13. Žalobce uvedl, že pro vydání rozhodnutí o převedení na jiné služební místo nebyly splněny zákonné podmínky, neboť uvedené místo není volné a vhodné ve smyslu zákona o státní službě a metodického pokynu č. 1/2016. Spekulace žalované o tom, že žalobci bude v roce 2021 70 let je neetická, diskriminační a nemá nic společného se zákonem o státní službě. Stejně tak by žalobce mohl spekulovat, že dojde ke změně zákona o státní službě s tím, že limit věkem 70 let bude zvýšen na 75 let, protože chybí odborníci ve finanční správě. Podle žalobce nebylo možné převést ho na místo zatížené služebním poměrem. Napadené rozhodnutí je nicotné, neboť závažnost vad je tak vysoká, že se lze domnívat, že bylo vyhotoveno při vědomí porušení zákona. Žalované musí být zcela zřejmé, že žalobce nelze převést bez jeho souhlasu na služební místo zatížené služebním poměrem. Výklad žalované je zcela absurdní, neboť dle něj by bylo volné i takové místo, kdy si zaměstnanec vezme ze zdravotních nebo jiných důvodů 1 měsíc neplaceného volna. Žalovaná hrubě zneužila svého vrchnostenského postavení. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
14. Žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou. Uvedla, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých právních předpisů vycházela a na základě jakých úvah rozhodla. Napadené rozhodnutí považuje za vnitřně konzistentní a jeho smysl za zřejmý. Rovněž se vypořádala s odvolací námitkou žalobce a s celkovým posouzením vhodnosti služebního místa. Dále uvedla, že žalobce byl na konkrétní služební místo převeden na dobu určitou (tj. nejdéle do 30. 8. 2022), současně však bylo deklarováno, že služební poměr žalobce je na dobu neurčitou. Tímto byly naplněny zákonné podmínky (§ 70 odst. 2 a § 63 zákona o státní službě). Zákon o státní službě ani jiný předpis k tomuto kroku nevyžaduje souhlas žalobce. Žalovaná se také neztotožnila s námitkou žalobce, že úvahy týkající se jeho věku jsou neetické a diskriminační. Ze strany žalované se totiž nejednalo o spekulaci, nýbrž posouzení aktuálního stavu (právního i věcného), přičemž dospěla k závěru, že s ohledem na žalobcův věk pravděpodobně dojde ke skončení služebního poměru žalobce [§ 74 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě]. Opětovně pak poukázala na to, že ačkoliv je žalobce převeden na nové služební místo na dobu určitou, jeho služební poměr je na dobu neurčitou, což převedením není dotčeno. Pakliže by tedy došlo k návratu státní zaměstnankyně zařazené mimo výkon služby z důvodu mateřské nebo rodičovské dovolené, je na služebním orgánu, aby znovu rozhodl o převedení žalobce na jiné vhodné služební místo, popř. aby jej zařadil mimo výkon služby z organizačních důvodů dle § 62 zákona o státní službě. Poukázala také na to, že zákon o státní službě ani jiný právní předpis nestanovuje pro převedení státního zaměstnance ve služebním poměru na dobu neurčitou omezení spočívající ve skutečnosti, že jej lze převést opět výhradně jen na služební místo, které je volné na dobu neurčitou. Takový výklad označila za odporující nejen smyslu právní úpravy, ale i efektivnímu nakládání s lidskými zdroji. Taktéž uvedla, že napadené rozhodnutí nepovažuje za nicotné. Závěrem poukázala na to, že žalobce

aktuálně nedochází do práce, z čehož usoudila, že nemá přílišný zájem na řádném výkonu státní služby. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

15. Žalobce v replice ze dne 5. 10. 2020 namítl, že žalovaná věděla, že na stávajícím úřadě není vhodné a volné služební místo, tudíž měla hledat vhodné a volné služební místo v jiném služebním úřadu, což neučinila. Následně měla postupovat podle § 62 zákona o státní službě. Žalobce dále poukazuje na § 21 odst. 2 a § 70 odst. 2 zákona o státní službě a na čl. 118 metodického pokynu č. 2/2019, z nichž dovozuje, že dané služební místo bylo možné obsadit pouze zaměstnancem ve služebním poměru na dobu určitou, nikoli žalobcem, který má sjednaný služební poměr na dobu neurčitou. Dále uvedl, že žalovaná od žalobce dne 31. 12. 2019 převzala klíče od budovy, žalobce tak nemohl vykonávat pracovní činnost. Z toho usoudil, že bylo počítáno s tím, že žalobce donutí dobrovolně opustit finanční správu. Podle žalobce byly organizační změny na služebním orgánu vyvolány nikoliv potřebou řádné správy daní, ale potřebou vytěsnění z finanční správy zaměstnanců, kteří dodržují zákon a etický kodex. Zrušení dvou míst představených na služebním orgánu za účelem tzv. úspor označil za úsměvné. Jeho původní služební místo nebylo zrušeno pro nadbytečnost, ale proto, že žalobce několikrát zachytily kamery, když komunikoval s bývalým ředitelem sekce služebního orgánu Ing. K. T., jehož příběh je dostatečně mediálně známý. Organizační opatření byla realizována pouze za účelem formálního naplnění zákonných podmínek pro dání výpovědi. Zákon o státní službě však má sloužit k zabránění zneužívání organizačních změn a zajistit stabilitu služebních poměrů. Závěrem uvedl, že vady napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení považuje za natolik závažné, že v důsledku nich došlo k porušení jeho práva na rovný přístup k veřejným funkcím ve smyslu čl. 21 Listiny základních práv a svobod.
16. Žalovaná v duplice ze dne 9. 11. 2020 uvedla, že žalobce si vykládá jím citovaná ustanovení nesprávně, neboť ze zákona o státní službě a z metodického pokynu č. 2/2019 vyplývá, že na dané služební místo bylo možné jiného státního zaměstnance zařadit pouze po dobu, po kterou trvá změna služebního poměru, tedy doba, po kterou je čerpána mateřská a rodičovská dovolená. Dále odkázala na rozhodnutí kárné komise ze dne 29. 9. 2020, ze kterého mimo jiné vyplývá, že žalobce odevzdal klíče i služební příkaz ze své vlastní iniciativy. K tvrzení ohledně převedení nepohodlných zaměstnanců uvedla, že se jedná o nepodložené domněnky žalobce. Odkázala také na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 - 70, ve kterém se NSS mimo jiné zabýval otázkou účelovosti systemizace na rok 2018, když účel soudem posuzované systemizace byl stejný jako cíl systemizace na rok 2020 (úspory a redukce organizační struktury jednotlivých služebních úřadů). Závěrem také namítla, že ze strany žalobce prostřednictvím repliky dochází k nepřipustnému rozšíření žalobních bodů.
17. Žalobce v triplice ze dne 7. 1. 2021 uvedl, že odkaz na rozhodnutí kárné komise je jen dalším důkazem o svévoli a účelovosti jednání služebních úřadů vůči žalobci. Opětovně poukázal na to, že služební místo musí být vhodné a volné, tedy, že obě podmínky musí být splněny současně, pokud státní zaměstnanec nedá souhlas k jinému řešení. Pokud je služební místo volné tzv. dočasně, tedy např. po dobu čerpání mateřské či rodičovské dovolené lze v tomto řešeném případě převést státního zaměstnance (žalobce) pouze s jeho souhlasem, což se nestalo. Výše uvedené vyplývá z metodického pokynu a stejné znění lze nalézt i v interních dokumentech finanční správy. Tato informace byla ze strany žalobce

ověřena i na Ministerstvu vnitra osobně i odborovým svazem.

Posouzení věci soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
19. Žalovanou v této věci je přímo generální ředitelka Generálního finančního ředitelství, která vydala napadené rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 As 110/2018 - 37, č. 3804/2018 Sb. NSS).
20. Soud o žalobě rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce vyslovil s tímto postupem souhlas přípisem ze dne 7. 9. 2020. Žalovaná v přípise ze dne 5. 6. 2020 sdělila, že nesouhlasí s rozhodnutím bez jednání, v přípise ze dne 1. 6. 2021 však uvedla, že již netrvá na nařízení ústního jednání. Ani soud nepovažoval za nezbytné ústní jednání nařizovat. Skutkové okolnosti, z nichž soud vycházel, nebyly mezi stranami sporné. Důkazy, které strany navrhovaly k provedení (část IV. žaloby, str. 4 repliky, duplika žalované), proto soud považoval za nadbytečné, nadto část z nich je součástí správního spisu, a nebylo tudíž nutné je dokazovat (viz rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117).
21. Dle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě se státní zaměstnanec převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku odvolání ze služebního místa představeného.
22. Podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až h) nebo § 61 odst. 2 písm. a) převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst. 3 zařazen na volné služební místo, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.
23. Podle § 63 odst. 1 zákona o státní službě státní zaměstnankyně, která čerpá mateřskou dovolenou, se zařadí mimo výkon služby. Mimo výkon služby se zařadí též státní zaměstnankyně nebo státní zaměstnanec, čerpají-li rodičovskou dovolenou.
24. Podle § 70 odst. 1 části věty první před středníkem zákona o státní službě státní zaměstnanec se po odpadnutí důvodu změny služebního poměru podle § 47, 48, 63, 64, 67a nebo 69 zařadí k výkonu služby na jeho původní služební místo.
25. Podle § 70 odst. 2 zákona o státní službě na služební místo státního zaměstnance uvedeného v odstavci 1 lze zařadit nebo jmenovat jiného státního zaměstnance jen na dobu určitou, která nesmí být delší než doba, po kterou trvá změna služebního poměru podle

odstavce 1.

26. Podle § 74 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě služební poměr skončí dnem 31. prosince kalendářního roku, v němž státní zaměstnanec dovršil věk 70 let.
27. Podle čl. 75 odst. 1 metodického pokynu č. 2/2019 na služební místo státního zaměstnance nebo státní zaměstnankyně, kteří byli zařazeni mimo výkon služby z důvodu mateřské nebo rodičovské dovolené, může být zařazen nebo jmenován jiný státní zaměstnanec jen na dobu určitou, která nesmí být delší než doba, po kterou trvá uvedená změna služebního poměru (§ 70 odst. 2 ZSS).
28. Podle čl. 118 odst. 1 metodického pokynu č. 2/2019 ustanovení § 70 odst. 2 ZSS navazuje na § 70 odst. 1 ZSS a stanoví, že na služební místo státního zaměstnance uvedeného v odstavci 1 lze zařadit nebo jmenovat jiného státního zaměstnance jen na dobu určitou, která nesmí být delší než doba, po kterou trvá změna služebního poměru podle odstavce 1. Služební orgán tedy může obsadit uvolněné služební místo státního zaměstnance uvedeného v § 70 odst. 1 ZSS jiným zaměstnancem (ve služebním poměru podle § 21 odst. 2 ZSS, v pracovním poměru § 178 ZSS) pouze na dobu určitou po dobu trvání změny služebního poměru podle § 70 odst. 1 ZSS tak, aby státní zaměstnanec mohl po odpadnutí důvodu stanovených změn služebního poměru být zařazen k výkonu služby zpět na jeho původní služební místo.
29. Služební orgány ve svých rozhodnutích dostatečně a srozumitelně vysvětlily důvody, pro které přistoupily k převedení žalobce. Soud tak nemá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, jak je nekonkrétně namítáno v žalobě.
30. Soud úvodem svého věcného posouzení připomíná, že „[z]ákon o státní službě tedy představeným ani dalším státním zaměstnancům neposkytuje jistotu zachování stávajícího služebního místa. Naopak v případě schválení nové systemizace a organizační struktury služebního úřadu umožňuje služební zařazení státních zaměstnanců změnit a v krajních případech jejich služební poměr z organizačních důvodů ukončit“ (rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 - 70, odst. 49).
31. Z judikatury též vyplývá, že služební orgány jsou povinny přihlížet vedle zákonné úpravy též k obsahu metodického pokynu (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 2. 2017, č. j. 15 Ad 4/2016 - 65, a rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010 - 185, odst. 92).
32. Z § 62 odst. 1 zákona o státní službě vyplývá, že žalobce mohl být převeden na jiné služební místo za předpokladu, že takové místo bylo volné a (současně) pro něj vhodné.
33. Z hlediska vhodnosti služební orgány ve svých rozhodnutích vysvětlily, že předmětné místo je pro žalobce vhodné z hlediska jeho vzdělání, schopností, dosavadních zkušeností a zdravotní způsobilosti. Proti tomu žalobce v žalobě nic konkrétního nenamítá. Žalobce primárně rozporuje naplnění podmínky volnosti služebního místa, neboť šlo o převedení na služební místo na dobu určitou po dobu čerpání mateřské a rodičovské dovolené zaměstnankyně, která byla na toto místo dříve jmenována.

34. Soud má ve shodě se služebními orgány za to, že tato zákonná podmínka splněna byla.
35. Je pravdou, že se na dané služební místo měla nejpozději dne 30. 8. 2022 vracet zaměstnankyně po mateřské a rodičovské dovolené, tato skutečnost však nebránila tomu, aby žalobce byl do jejího návratu na toto služební místo převeden a danou práci vykonával.
36. Zaměstnankyně, na jejíž místo byl žalobce převeden, byla podle § 63 odst. 1 zákona o státní službě zařazena mimo výkon služby. Z § 70 odst. 2 zákona o státní službě pak plyne, že na takto dočasně uvolněné služební místo lze zařadit či jmenovat jiného státního zaměstnance. Výkon služby na tomto místě je sice tímto ustanovením omezen na dobu určitou s ohledem na § 70 odst. 1 zákona o státní službě (což bylo v daném případě dodrženo), to však jenom potvrzuje obecnou přípustnost tohoto postupu (srov. přiměřeně též čl. 27 odst. 1 metodického pokynu č. 2/2019, který počítá s možností jmenovat zaměstnance na dobu neurčitou na služební místo představeného v případě jeho nepřítomnosti např. právě v důsledku čerpání mateřské či rodičovské dovolené).
37. Z § 70 odst. 2 zákona o státní službě ani z čl. 75 odst. 1 metodického pokynu č. 2/2019 nikterak neplyne, že by na takto dočasně uvolněné místo bylo možné jmenovat pouze zaměstnance přijatého do služebního poměru na dobu určitou, jak se domnívá žalobce. Z § 70 odst. 2 zákona o státní službě toliko vyplývá, že na takto uvolněném služebním místě může zaměstnanec vykonávat službu pouze po určitou omezenou dobu. Uvedené omezení má svojí logiku, neboť zaměstnankyně zařazená mimo výkon služby podle § 63 odst. 1 zákona o státní službě má podle § 70 odst. 1 zákona o státní službě po návratu (vyjma situací vyjmenovaných v § 70 odst. 3 zákona o státní službě) nárok na zařazení k výkonu služby na toto její původní služební místo.
38. Soud nepřehlédl, že čl. 118 odst. 1 metodického pokynu č. 2/2019, na který odkazuje žalobce, vedle toho, že taktéž potvrzuje, že takto dočasně uvolněné služební místo lze obsadit jiným zaměstnancem, v závorce zmiňuje pouze zaměstnance podle § 21 odst. 2 a § 178 zákona o státní službě, tedy zaměstnance ve služebním či pracovním poměru na dobu určitou. Tato zmínka v závorce v metodickém pokynu sice nasvědčuje výkladu zastávaného žalobcem, výslovně však postup zvolený služebními orgány nezapovídá a bez dalšího nepostačuje k závěru, že je vždy nutné obsadit dočasně uvolněné služební místo pouze a jen zaměstnancem, jehož pracovní či služební poměr je stanoven na dobu určitou. Ve prospěch takového paušálního omezení totiž nesvědčí žádné ustanovení zákona o státní službě, stejně tak pro něj neexistuje žádný rozumný argument. Z logiky věci samozřejmě zpravidla nebude dávat smysl přijetí nového zaměstnance na dobu neurčitou na dočasně uvolněné místo (proto zřejmě ta závorka v čl. 118 odst. 1 metodického pokynu č. 2/2019), ale i služební poměr osoby jmenované na dobu určitou může časově přesahovat dobu, po kterou je služební místo dočasně uvolněno (srov. čl. 19 odst. 2 metodického pokynu č. 2/2019). Rozlišování mezi osobami přijatými do služebního poměru na dobu určitou a na dobu neurčitou tak samo o sobě negarantuje naplnění smyslu úpravy, kterým je zajištění služebního místa pro vracejícího se zaměstnance (viz § 70 odst. 1 zákona o státní službě, ale též zmiňovaný čl. 118 odst. 1 metodického pokynu č. 2/2019). Proto je výše citovanou právní úpravu třeba vykládat tak, že neomezuje přístup k dočasně uvolněným služebním

místům pouze na osoby, které byly přijaty do služebního poměru na dobu určitou, nicméně dočasně uvolněné služební místo může být obsazeno pouze na dobu určitou, která nesmí být delší než doba, po kterou bude místo dočasně uvolněno (viz § 70 odst. 2 zákona o státní službě).

39. Převedení žalobce na předmětné služební místo výše uvedeným požadavkům dostalo, neboť na toto místo byl dle výroku prvostupňového rozhodnutí přidělen na dobu určitou po dobu čerpání mateřské a rodičovské Ing. P., nejdéle však do 30. 8. 2022.
40. Poukaz žalované na fakt, že služební poměr žalobce pravděpodobně skončí podle § 74 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě ke dni 31. 12. 2021, neboť v roce 2021 dovrší 70 let, soud považuje v tomto ohledu za zcela relevantní a neshledává v něm nic neetického či diskriminujícího. Obdobné omezení zákonodárce stanovil i ve vztahu k řadě jiných profesí, včetně soudců [§ 94 písm. a) zákona č. 6/2002, o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů].
41. Soud zdůrazňuje, že rozhodnutím o převedení nedošlo ke změně služebního poměru žalobce z poměru na dobu neurčitou na poměr na dobu určitou (což je ostatně výslovně konstatováno na str. 3 rozhodnutí o převedení; srov. přiměřeně též § 49 odst. 6 zákona o státní službě). Pokud by tedy došlo k návratu zmíněné zaměstnankyně dříve, nežli skončí služební poměr žalobce [ať už proto, že se zaměstnankyně vrátí ještě v roce 2021, či proto, že bude věková hranice dle § 74 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě zvýšena, jak žalobce spekuluje v žalobě], bude opět na služebním orgánu, aby žalobce převedl na jiné vhodné a volné místo.
42. Pokud jde o tvrzení žalobce o nutnosti jeho souhlasu s převedením, toto tvrzení nemá v tomto případě, kdy došlo k převedení na jiné služební místo v důsledku zrušení služebního místa žalobce z důvodu změny systematizace, oporu v § 61 ani jiném ustanovení zákona o státní službě (viz též rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2020, č. j. 1 Ads 290/2020 - 29, odst. 21) a ani v metodickém pokynu č. 2/2019 (viz jeho čl. 45 odst. 3 věta první a čl. 45 odst. 6 věta první).
43. Pokud jde o zpochybnění deklarovaného účelu samotné systematizace a tvrzení o snaze „vytěsnit“ žalobce z finanční správy, protože dodržuje etický kodex či protože je v kontaktu s bývalým ředitelem Ing. T., jedná se o žalobní body, které žalobce vznesl až v replice ze dne 5. 10. 2020, tedy po uplynutí lhůty k podání žaloby, což je podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. nepřípustné. Soud tak k těmto námitkám nepřihlížel. Nadto se jedná o ničím nepodložená tvrzení žalobce.
44. Soud dodává, že postup podle § 62 zákona o státní službě, tedy zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů, který zmiňuje žalobce, přichází na řadu až teprve v případech, kdy nemohlo být postupováno podle § 61 odst. 1 zákona o státní službě (viz hypotéza § 62 odst. 1 zákona o státní službě: „*Nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až h) nebo § 61 odst. 2 písm. a) převeden na jiné služební místo*“), což není tento případ, jak vyplývá z výše uvedeného.

45. Ze strany služebních orgánů nešlo ani o porušení čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť jednak nebyla zjištěna žádné jejich svévole vůči žalobci, jednak „*služební poměr státních zaměstnanců, kteří vykonávají ve správních úřadech státní správu podle zákona o státní službě, nelze považovat za výkon veřejné funkce*“ (usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2020, sp. zn. I. ÚS 2301/20), tudíž toto ustanovení na nyní projednávanou věc ani nedopadá.
46. Soud tak uzavírá, že žalobní námitky, na jejichž základě žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a dokonce nicotné a postup služebních orgánů za svévolný a diskriminační, shledal nedůvodnými. Protože soud současně nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez vznesené námítky, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
47. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl ve věci úspěšný. Procesně úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí náhrada nákladů také nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. června 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu